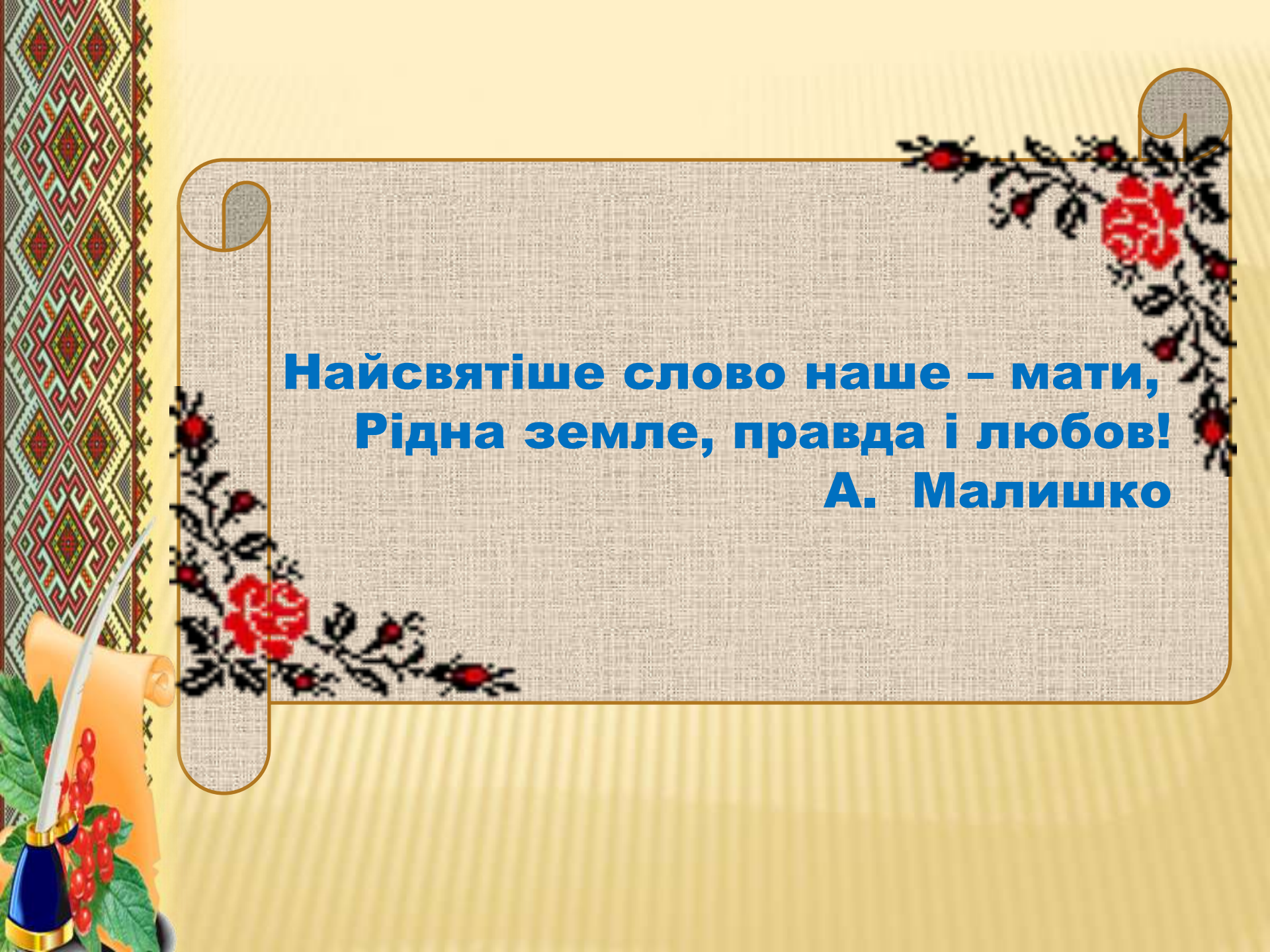

*А. Малишко.
Чисте синівське почуття
до матері
в «Пісні про рушник».*

**Найсвятіше слово наше – мати,
Рідна земле, правда і любов!
А. Малишко**

У Андрія Малишка вона починалася в містечку Обухів на Київщині, що розкинулося на крутих узгір'ях, у вибалках, з яворами на шляхах, отам, де в родині хлібороба з двома нивами – десятинами, одночасно й шевця з одинадцятьма дітьми, Самійла Малишка 14 листопада 1912 року з'явився третій син Андрій Малишко.

Хата, в якій пройшли дитинство і юність поета.

Малишко зростав серед людей, які любили його і в яких він черпав народну мудрість. Дитинство Андрія, як і інших дітей із селянських родин, минуло в нестатках, суворих умовах бідної сім'ї.

Вона була жінкою м'якої вдачі і великого серця, вклала в чутливу душу все своє сокровенне духовне багатство.

Малишкова мати не вчилася в школі, але міцно засвоїла закони народної педагогіки, а ще знала багато українських пісень.

**Мати поета –
Ївга Остапівна Малишко
(Базилиха)**

Батько Андрія Малишка був характерний, з норовом, іноді з ним важко бувало – усе хотів, щоб було по його. Мав четверо синів, він хотів їх усіх бачити шевцями, а став шевцем тільки Сергій.

А у тебе, Андрію, – казав йому батько – з юності були «мухи в голові», яке там шевство. Тож Самійло Малишко був спочатку категорично проти віршування: «Вірші віршами, треба мати ремесло.» Таким було його кредо стосовно Андрія.

**Батько поета –
Самійло Микитович
Малишко**

У 1927 році Андрій закінчив Обухівську семирічну школу і вступив до Київського медтехнікуму.

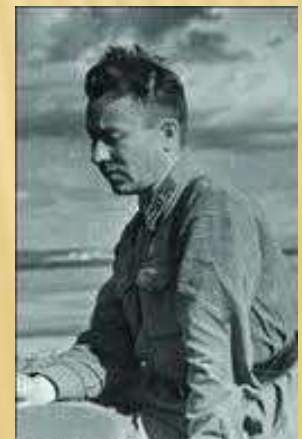
Але переконавшись, що його покликання – поезія, він успішно склав іспити до Київського інституту народної освіти. Вступний екзамен з літератури приймав у нього Микола Зеров, який розгледів у абітурієнта літературні здібності і познайомив його з Максимом Рильським.

У 1930 р. юнак надрукував перші вірші в журналах «Молодий більшовик» та «Глобус». Закінчивши у 1932 р. Київський інститут народної освіти, працював учителем в Овручі. Відслуживши рік у армії, переїхав до Харкова й працював журналістом.

У 1941-1944 рр. поет служив військовим кореспондентом у газетах «Красная Армия», «За Радянську Україну», «За честь Батьківщини», де виступав і як поет, і як публіцист; видав сім збірок поезій. Після війни працював відповідальним редактором журналу «Дніпро» (1944—1947).

17 лютого 1970 року помер. Похований на Байковому кладовищі в м. Києві. Поет пішов із життя, але не з серця людського. Його ніжність, його світлий образ, поетичний голос навіки збереже в своїй пам'яті народ, співаючи пісні на вірші Андрія Малишка.

**Поети — це скарби народні —
Не лірики, ні! Сурмачі!
І линуть у майбутнє сьогодні
Пісень його дивні ключі.
А смерть він зустрів, наче
птиця, — В польоті, у небі
мрій...
І сниться Україні, сниться
Жайвором в небі Андрій.**

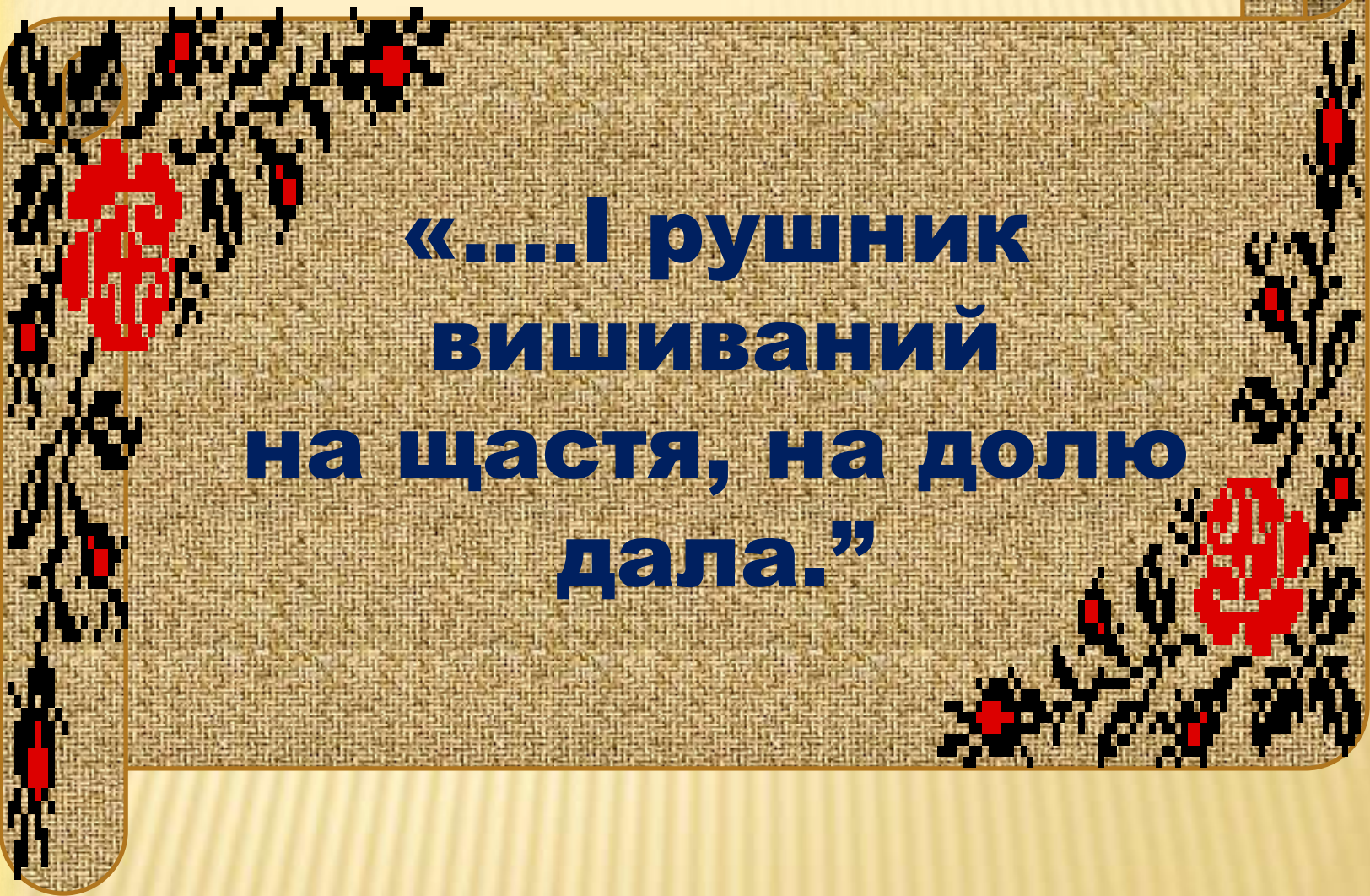
За своє життя поет видав близько сорока збірок. Але найголовніше те, що в українську літературу він увійшов як поет-пісняр, бо пісні на його вірші вже давно сприймаються як народні.

Найкращі свої пісні поет створив у співавторстві з композитором П. Майбородою.

«...І рушник
вишиваний
на щастя, на долю
дала.»

Рушнік — прямокутний шмат лляного чи конопляного полотна. Рушник має на кінцях, а часто і по всьому полю різноманітні вишиті або виткані композиції, які відображають світогляд та звичаї наших предків, несуть інформацію про добро, достаток, здоров'я тощо.

<http://my-ukraine.uaprom.net/>

Український вишитий рушник символізує гостинність, доброзичливість, чистоту почуттів, безмежну любов до своїх дітей. Він щедро простелений близьким і далеким друзям, гостям. Рушник уособлює не лише естетичні смаки українців, але є також своєрідною візиткою, а точніше — обличчям оселі, а відтак і господині.

Колись казали, що дівчина, котра вишиє в житті хоч один рушник, не може бути байдужою. Вважалося, що вишивати рушник — це означає очищати душу.

Хоча в цілому для українських рушників характерні спільні ознаки проте, кожен регіон мав свої відмінності як за формою, так і способом виготовлення, оздобленням, кольоровою гамою. «Хай стелиться вам доля рушниками!» — казали, бажаючи людині щастя. А ще примовляли: «Дім без рушників, як сім'я без дітей».

Рушник супроводжував селянина протягом усього життя і в радості і в горі. Вишитий рушник - це один з елементів матеріальної і духовної культури, характерний для українського народу.

Рушник дарувала мати сину в дорогу на щастя в новому житті. Його берегли як пам'ять про рідний дім, родину.

Рушник завжди був символом гостинності — на ньому підносять дорогим гостям хліб-сіль.

І сьогодні на рушниках труну з померлим спускають до могили.

Особливо значну роль відігравав рушник у весільному обряді як один з найважливіших атрибутів. Рушники дарували старостам, перев'язували через плече, якщо на заручинах доходили до згоди. Такі рушники називали плечовими. Рушниками зв'язували руки молодим, бажаючи їм щасливого подружнього життя

Крім обрядової, рушники виконували і побутову функцію. Відповідно до цього утвердилися їх назви: утирач (для рук і обличчя), стирник (для посуду, стола і лави), покутник (ним обвішували стіни, образи й фотокартки), плечовий (пов'язували сватів), подарунковий, обрядовий (весільний, пасхальний) ...

«РУШНИК»

Рушникове обличчя веселе
Обпліта коровай на столі,
Закликає гостей до оселі,
Випромінює щедрість землі.
Рушничок на столі — давній звичай,
Ним шлюбують дітей матері,
Він додому із далечі кличе,
Де в калині живуть солов'ї.
Він простелений тим, в кого серце
Не черствіє й дарує тепло.
Хай цей символ сусідиться вічно,
В нашій хаті на мир, на добро.

АНДРІЙ МАЛІШКО

ПІСНЯ
ПРО РУШНИК

КОЛО ВІЛЬНИХ ДУМОК

❖ Чому пісню народ любовно називає «Рідна мати моя»?

❖ З якою метою автор використав рушник?

***Складання асоціативного
ґрона***

Мама

Дякую за урок!

